

løben over til den ene, de kunne ikke begge to være løbne over til hinanden. — Jo, det er netop det, de saa udmærket kunne, og det er netop det, der altid sker ved saadanne politiske Forlig. Spørger man her, hvem der løber, saa svare vi, de løbe begge to, Højre løber fra sit Standpunkt: Sagkundskaben, Venstre løber fra sit: Nedsættelse af Militærudgifterne og Nedlæggelse af Fæstningen. Og saa mødes de to Overløbere omtrent paa Halvvejen. Det er nemt at forstaa, naar man har Forstand dertil. Men det forudsættes jo for enhver Forstaaelse, ikke blot, at det, der skal forstaaes, er klart og let forstaaeligt, men ogsaa, at den, der skal forstaa, evner at forstaa. Det er den objektive og subjektive Betingelse for enhver Forstaaelse.

Stillingen er jo den, at Højre har vundet en betydelig Sejr og Venstre lidt et betydeligt Nederlag, indenrigspolitisk, partipolitisk set. Jeg skal erkende, at Højre har vundet en betydelig Sejr. Den Fæstning, som det har været Demokratiets Opgave at nedlægge, naar det kom til Magten, var rejst uden Lov og Ret. Den var en Skampæl over Forfatningens Grav her i Danmark. Den Skampæl skulde have været væltet, naar Venstre kom til Magten. Man har sagt, at Fæstningens Nedlæggelse vilde have været en revolutionær Handling; det var mod det bestaaende, mod Kongemagt og Landsting at vælte en saadan Ting. Jeg siger, at Fæstningens Nedlæggelse gennem det sejrende Demokrati vilde have været en antirevolutionær Handling, en Handling, der viste alle, at Lovbrud hævnede sig, at Grundlovsbrud for alle Tider burde være umuligt, og hvad der gennemføres ved Grundlovsbrud, er bestemt til at falde, maa falde. Det var det, det danske Demokrati havde ventet sig som den første Frugt af Venstres Styre i 1901. Her har Venstre lidt et dybt Nederlag og derigennem hele det danske Demokrati, og Højre har vundet en stor indrepolitisk og partipolitisk Sejr; det er sikkert og vist. Fæstningen falder ikke, den lader man langsomt forfalde. Fæstningen faar Lov til at ligge det meste af en halv Menneskealder endnu og vedligeholdes i samme Omfang som nu, indtil den smuldrer hen, indtil det allersidste Gran af dens militære Betydning er forsvundet. Det er en stor Triumf for Højre, det er et stort Nederlag for Venstre.

Naar Forsvarsministeren og „de 27“ paastaa, at Landbefæstningens Skæbne,

Befæstningens Skæbne skal lægges i Folkets Haand, og at dermed paa en Maade Provisorietiden slettes ud, svarer jeg dertil, at saa maa „de 27“ og Forsvarsministeren ogsaa lægge den provisoriske Søbefæstning i Folkets Haand, for Søbefæstningen, det vil sige den Del af den, som har nogen militær Betydning, især Middelgrundsfortet, er lige saa provisorisk som Landbefæstningen. Er der derfor Alvor med i den Sag, er der Alvor i, at den skal lægges i Folkets Haand, saa maa man lægge saavel Sø- som Landbefæstningen, hele Københavns Befæstning, paa den samme Maade i Folkets Haand. Det gøre „de 27“ ikke. Jeg haaber, at de 4 Valgdage, der er til 1922, maa fremkalde et saadant Flertal her i Tinget, at det er en given Sag, at naturligvis ikke blot Landbefæstningen, men ogsaa Søbefæstningen falder. Jeg haaber, der maa blive arbejdet saadan, og jeg haaber, at det, der sker i denne Tid, i sig selv vil fremkalde en saadan Oplysning i den danske Vælgerbefolkning, at der ingen Sinde vil blive det, Højre vel haaber paa, der skal blive en Gang — maaske fremkaldt af et tilfældigt Valg, der drejede sig om helt andre Sager —, et landbefæstningsvenligt Flertal. Jeg haaber, at det fra Valg til Valg skal blive en af Demokratiets væsentligste Opgaver at sørge for, at der staar et landbefæstningsfjendtligt Flertal her i Salen, saa at vi, i hvert Fald inden 1922, men forhaabentlig længe før, ere naaede saa vidt frem, at det fæstningsfjendtlige Flertal er konsekvent og derfor ogsaa vil nedlægge lige saa vel Sø- som Landbefæstningen.

Følgen af den Svigten, som det regerende Venstre har vist paa dette Hovedpunkt, det militære Spørgsmaal, ses jo ogsaa af hele det regerende Venstres Politik, der har været af den Art, at Partiet, som det Gang paa Gang er fremhævet, er gaaet saa rivende nedad, at det er gaaet vistnok fra 78 før Valget i 1903 ned til nu 27, en rivende Tilbagegang, som har bevirket, at selve det Venstreflertal, der har været siden 1872 i langt over en Menneskealder, nu er sat overstyr, saadan at jeg knap ser, hvordan den nuværende Regering vil regere videre, naar Militærforliget er gennemført, regere videre med allerhøjest 49 Mand, der tillige staa splittede i 3 Grupper. Hvordan de ville gøre det, bliver deres Sag, men selve Venstres Flertal, naar alle Grupper tages med, er sat over Styr i kun 8 Aar! Aldrig har noget politisk Parti modtaget en større Arv end den, det regerende